

ИЗЛАЗИ
СВАКИ ДАН
ЦЕНА
ЗА 1 МЕСЕЦ 3 ДИН.
ЗА ИНОСТРАНСТВО
ЗА 1 МЕСЕЦ 4-50 ДИН.
ПРЕТПЛАТУ ПРИМАЈУ
СВЕ ПОШТЕ У СРЕЊИ
И ИНОСТРАНСТВУ.

ЗВЕЗДА

ЛИСТ ЗА ЗАБАВУ

ПРЕТПЛАТИТИ СЕ МОЖЕ
САМО КОД ПОШТА.
НЕПЛАЋЕНА ПИСМА
НЕ ПРИМАЈУ СЕ
РУКОПИСИ НЕ БРАЂАЈУ СЕ
УРЕДНИШТВО СЕ НАЛАЗИ
НА „КОСАНЧИЋЕВОМ
ВЕНЦУ“ БР. 16

Број 10 п. д.

УРЕДНИК: Јанко М. Веселиновић.

Број 10 п. д.

САДРЖАЈ

* * * — Хајдук Станко — Идиот — Ситнице — Пошалице — Представе у народном позоришту — У мочару.

Љуби, о љуби силно, — о' анђелских усана твојих
Блаженство раја мири, патничкој души спас;
Љуби, о љуби силно, о' љубављу нека својим
Вечност крилима снажним и срећи подигне нас!...

Ја сунца огледам ојај гледећи очице твоје,
Врхунац среће и миља, крај бајних груди тих,
У једном, љубави даху нека нам се срца споје —
На небу бићу своје — срећни обоје ми.

Љуби, о љуби силно... о' пехаром препуним нема
Сласт ме вапаја твоја, и греје жарки плам;
Радосно и срце моје и груд их жељкује, чека, —
Па ма у силном миљу и отров лежао сам!...

Београд

СТ. М. ЛУКОВИЋ.

ХАЈДУК СТАНКО

од
Јанк. М. Веселиновића. (13)

ПРВИ ДЕО
О Д М Е Т Н И К
(НАСТАВАК)

И ухвати Ивана за руку, па га изведе напред.
Иван стаде причати: како је у старом вајату, а у
једном сандуку, имао две стотине дуката, како је неко
дошао, обио сандук и новац однео...

Људи се почеше гнушати лопова питајући:
— Ама, ко ли то уради?...
Маринко Маринковић истаче се па рече:

— Кмете Јово, попо, и ви, браћо!... Оно, истина,
Иван-Миражцић ме свакад грди, назива ме турском ули-

зицом и свакојаким именима, али, кад је ствр така,
онда ћу и ја рећи што знам, што сам мојим очима ви-
део, јер да то не кажем — Богу би' сагрешио!...

Све живо погледа у Маринка. Он се искашља па
поче:

— Што Иван рече — истина је... Сад, да ли му је
баш толико нестало — колико вели — не знам, али
знам да је покраден, јер сам својим рођеним очима ви-
део лопова...

— Ко је?... ко је?... загрмеше са свију страна.

— Чекајте, казаћу!... Ево, како је то било! Јуче,
после по дне враћам се ја из шуме. Тамо сам носио мар-
ви помам... Кад сам био према Ивановој кући смотрим
Станка Алексиног где изиђе из старог Ивановог вајата.

— Умукни, Турчине! — цикну Алекса и полете
на њ, али га људи задржаше.

— Чекај, Алекса, брате, да испричам шта сам ви-
део! — рече Маринко мирно и погледа га безобразним
погледом. — Ја од овог немам никакве 'асне, али, мрети
велим, он се са Лазаром пази, Иван се пази са Алек-
сом... зар је ту што чудно, кад је то ка' једна кућа?...
Али, не лези ђаволе!... Свој ти се Станко нешто при-
крада... нешто 'вата дрва на се и осврће се да га...

— Лажеш!... Лажеш, улизицо турска!... цичи А-
лекса.

— ...ко не би смотрио — продужи Маринко спо-
којно и не осврћући се на вику Алексину... Кад то
видим, ја ти лепо причучим иза једног грма и узем
га на око... Он се вуче од дрвета до дрвета, док не дође
до своје авлије; онда, на једаред, претрча преко ње, дође
до ара и стаде нешто по ђубрету чепкати... Чепрка, че-
прка, па се диже колу... Мислим се: дај да видим

Мора бити нешто је тужно. — Девојче се наслања на њ, грли
га и љубе се.

Он се подиже. Девојка му паде на груди. Дакле растанак, ма
и за кратко време. Човек мора у варош за једно три недеље на
војно вежбање.

То је сељачки син, а она је кћи сиромашног угљара. Он је
пољуби још једном, погледа јој дубоко у очи, али она бегаше по-
гледом гледајући у земљу.

За тим је човек остави; она пође лагано кући. Обрте се једно
два пута па се саже да откине који пољски цветак. Па уђе
у малу башту. Једна крава муче кроз полуотворена врата штале,
а овце удариле у блејање.

Уђе у кућу. Дошав до врата обрте се још једном. Учини јој
се да распознаје прилику у даљини.

Али она се не миче.

Зове је мајка...

Већ се смркло, а мала петролеумска лампа чкиљи слабо на
једном прозору.

Човек застаде неко време погледајући за девојком како
лагано одмиче.

Хтео би да је викне, али за што?

Она му је рекла, да није вредно да се око ње толико заноси
и оцу пркоси. Но он неће ни да чује оне што тако говоре — он
воли девојку.

Она је дивна; али јој је одело прљаво, издрпано, а на њему
трагови блата с мочара. Јер она копа блато, а то је тежак, прљав,
досадан посао.

У МОЧАРУ

(ХАЈНЦ ТОВОТЕ)

Суморно летње вече.

Пустара сања у последњим зрацима вечерњег сунца.

Са тамне земље подиже се некакав заносан мирис. Нешто вре-
ло дрхти изнад мочара, а сунце умире.

Ближи се ноћ.

Овце блеје у оборима на усамљеној пустари.

Около врт и нешто мало ливада, кромпириште и раж.

У даљини две велике гранитне стене подижу се као цинови
из жутог песка, кроз који овде овде пробија по која прегршт траве.

Тамо далеко пружа се шума са закржљавелим боровима, је-
лама; овде овде дебела буква са цветастим лишћем.

Са свију страна густо ситно дрвеће.

Из шуме виде се двоје њих — један човек и једна девојка иду

Човек обгрлио девојку. Млада је, једва да јој је седамнаест
година. Врло је лена; само што очи погледају некако чудновато
не баш отворено и поверљиво. Као да нека тајна лежи у њима.

Упутили се кући.

Поред дугих јендека, у којима се таложиле прљави вода, лежи
насланим црни угаљ. Ту седоше. Човек нешто говори; говори ла-
гано и поверљиво.

шта ли је оно чепрк'о... Док тек Лазар пројури поред мене с пиштољем у руци. Ја потрчим не би л' га сти-г'о, али, где могу ја потрчати с 'наким момком?... Тек само чујем пуцањ... То сам, браћо, видео овим мојим, старим очима, и заклећу се, у ком 'оћете манастиру да је тако!...

— Али, ти лажеш, скоте турски — рикну Алекса и отрже се од људи што га задржаваху. — То си сам измислио!...

— Лепо, Алекса — рече кмет. — Он је то видео и прича. А ми, 'ајдемо сад твојој кући. Тамо ћемо видети да ли Маринко има право.

— 'Ајде, кмете!... 'ајде, попо!... 'ај'те, браћо!... Сви ме добро знате!... Са вама сам раст'о и одраст'о!... Сви ви добро знате и моју децу!... Знаш и' најбоље ти, Иво, стари кардо мој!... Та у твојој су кући одрасла!... Све село зна да су то добри радини!... Нису ленштинине, као онај што на мој дом пљује!... 'Ај'те браћо!...

И сви се кренуше кући његовој...

IX

Страшна заклетва.

Људи гледаху Алексу онако растужена, па им се сажали... И самом Ивану беше врло тешко. Он се кајао за што прво није јавио Алекси за тај случај...

Дођоше кући. Алекса је ишао напред. Његова Петра изађе пред људе и смешкаше се, као добра домаћица, кад види госте на своме прагу. Али на брзо изумре осмејак кад виде она натмурена лица.

Алекса јој рече:

— Иди у кућу!

Она послуша и оде.

Људи се упутише ару. Маринко се истаче напред па рече:

— Ево, кмете, ево, попо!... Овде је био он и коп'о нешта. А ја сам иза оног грма глед'о...

И он показа један грм на према се.

На ђубрету се видеше трагови копања. Још беше влажно ђубре на оном месту где је копано. Бејаху ту дебели орахови хладови, те не може допрети сунчева зрака да осуши.

— Симо, — рече кмет Јова озбиљно — види-де овде.

И показа штапом на оно влажно место.

Сима се саже и поче чепкати.

Ледени зној поби чело Алексино. Срце му је стрепило од неког предказања које му се баш тад јави...

Он пође за њом. Већ се смркло, кад она уђе у колебу.

И ту се изгуби из вида —

Ноћ је.

Мртва тишина. Ни најмањи махор да пирије, никаква тица да ремети мир...

Мочар спава....

* * *

После новог месеца дође пун месец.

Младић се вратио из вароши. Путовао је целог дана. Код куће је причао о вароши; а пред вече узе да се поткрепи. За тим оде да спава.

Рече да је врло уморан. И стари се спремају да отпочивају. Још једном се прегледаше сва врата и стаје, и за тим овлада мртва тишина.

Тишина у кући. — На пољу бесни буре. Часом се цела пустара увије у тамни мрак, час је озаре слаби зраци бледа месеца од којих се стварају фантастичне слике.

Пара и магла дижу се са земље и таложе пољем, док не дође буре па их не растури по пољани као лаке облачиће.

Црни облаци се ваљају небом и све гушће збијају као овце пред буру... Мрачни облаци не пропуштају зраке месечеве. Само се по нивицама, које месец покривају, види бело и светло.

И буре звижди своју песму. —

А на кући сељаковој царчи један прозор.

Да ли то ветар скиде једно крило?

Мрак се шири просторијом.

И, кажу људи, да не може срце, потеглити!... Педесет домаћина стајаху бледи и неми овим призором... И свих педесет срца потеглише Алекси: жеља свију беше да се ништа не нађе!...

Сима је чепркао. Његова рука напипа нешта у ђубрету; неки гајтан натаче му се на прст. Он повуче...

Беше то црвена, свилена кесица на свиленом гајтану...

Сима је диже изнад себе...

Све се живо запрепастило... Људи нису веровали својим очима. Поп Милоје приђе да је и руком опипа.

— Је л то? — упита кмет промукло.

— Јесте, рече Иван.

Кмет узе кесицу од Симе, преброја новац па рече:

— Две стотине.

— Толико — потврди Иван.

Сви погледи падоше на Алексу.

А он стао блед, укочен као колац.

Као да му стотину врелих куршума и хиљаду оштрих ножева прође кроз његово несрећно, родитељско срце....

— Да си стену извалио, више би се осевапио него што си њега родио! — викну кмет строго.

Алексу освестише ове речи пуне прекора.

— Јој, старости моја! — јекну сиромас.

— А где ти је тај несрећник? — пита кмет мрко.

Он пружи руку на гумно које не беше далеко.

— Симо, зовни га!

Сима оде. Људи стајаху неми, оборених глава. Беше им тешко гледати човека где се пред њима као црв вије...

Петра изађе из куће. Она није ништа знала о свему том. За њу беше само чудно то: што толики свет стоји.

— Шта на седнете, људи?... 'Ај'те овамо, ево овамо!... Седите, да бар по једну попијете...

Али се ужасну од оних бледих лица. Нека зла слутња обузе је кад виде свога Станка како са Симом жури овамо... Она стаде да види, да чује шта је то?..

Станко стиже. Он виде толики свет, виде строго попино и кметово лице, виде пренеражене своје родитеље, па се и сам промени у лицу...

— Је ли, море? — упита кмет.

— Чујем, чича Јово.

— Познајеш ли ти ову кесу?

(Наставиће се)

Чуј! неко крцкање и гребане по зиду. —

Можда су лопови! — Али нећу!

Од једном штукну нека прилика и сакри се иза дрвљаника. Ветар је растурао маглу, само се у купусишту беласа нешто као снег. — За овим наиђе облак — и мрак покри опет пустињу.

Прилика жури преко равнице као да га буре гони, као да са облацима трчи у онкладу.

Већ прође и шуму, и тек на крају застаде удишући ваздуха.

Тамо ено лежи колеба угљарена, увијена у маглу, а око колебе олуја тутњи и бруји.

Три недеље прошле већ, кад је последњи пут овде стајао узимајући опроштај. Ту, унутра, спава девојка. И сад се право к њој упутио.

Сави око штале; мора да обиђе око куће. Она спава чак то зади.

Он мора још вечерас да је види и с њом да се разговара... Буре траје још.

Он дође ближе. У руци држи прегришт песка. Бацниће песак а прозор собе њене, и она ће се се пробудити. —

Испред њега зашупта нешто, али он не могаде да распозна. (агла... и ноћ сувише тамна...)

Ал где: — човек! Зар још неко сем њега овде долази? Крв му ускрпи.

Он пође даље, пажљиво. но једно суво дрво зашупта под његовом ногом. Горе се отвори један прозор.

(НАСТАВАК)

С друге стране искуство и дубоки погледи на ствари показаше Тоцкоме да он сада има посла с таким бићем, које није најобичније, није од оних, што само прете а не извршују, него, на против од оних, што се ни пред чим не заустављају, јер немају ничега драгоценог у свету. А ту је сигурно, било нешта друго, нешта налик на романтичко негодовање, неко ненаситно осећање презирања, које је већ и прешло своју меру, — једном речи, ту беше нешто сувише смешно и недопуштено у пристојном друштву. С друге стране опазило се, да Настасија Филиповна не беше у стању да му нанесе какву било штету, н. пр. у правном смислу; она мучно да би извела какав повећи скандал, јер би је вазда, лако могли ограничити. И то још не би могла учинити кад би се решила да ради онако, како раде и све друге у сличним приликама, кад би се решила да изађе из тих граница. Ту је тек и вредило Тоцкоме његово сигурно око: он је умео протумачити, да Настасија Филиповна и сама појима своју немоћ у правном смислу, али има нешто сасвим друго на уму. Не осврћући се ни на шта, а најмање на себе саму, Настасија Филиповна је била кадра понизити себе на какав хоћеш начин, Сибиром и робијом, само да би се насмејала човеку, према коме је вазда осећала нечовечанску одвратност. (Ваљало је много памети и оштроумља, па да се човек у таком случају досети и увиди да је она одавно заборавила себе само да би њему, скептику и светскоме цинику показала збиљу тога осећаја). Атанасије Ивановић никада није крио, да је нешто плашљив, или боље рећи, сувише конзервативан. Да је он знао, на пример, да ће га убити под венцима, или, да ће се десити нешто на то назик, нешто сасвим неприлично, смешно и уобичајено у друштву, он би се уплашио, али не од тога што ће га убити и ранити, или осрамотити и т. д. него с тога, што се то дешава с њим у неприродној, неуобичајеној форми. Настасија Филиповна баш као да је проговорила о томе, и ако је још само ћутала; он је знао да га је добро разумела и проучила, па према томе и знала чиме ће га ударити. А како је свадба била „у пројекту“, то се и Атанасије Ивановић повукао и уступио пред Настасијом Филиповном.

Решење Тоцкога припомаже још једна околност: ова нова Настасија Филиповна, чудо што не беше ни налик на ону пређашњу. Некада то беше лепа девојчица, а сада?.. Тоцки дуго не може себи опростити, што је четири године

у њу гледао, па је опет није видео. Истина, овде много значи то, што се преврат извршио изненадно на обе стране. Он се сећаше да је и пређе било тренутака, када су му наилазиле чудне мисли чим би га погледале оне очи; он као да је онажао у њима неки дубок и тајанствен мрак. Тај га поглед гледао некако загоњено. Последње две године он се често дивио промени боје на лицу Настасије Филиповне; по некад је бела, и, за чудо, још лепша. Тоцки, као и сви што уживају свога века, гледао је у почетку с презирањем на њу, јер му је јевтино пала шака; али се у последње време поколебао. Ради тога још прошле јесени дође он на мисао, да што пре уда Настасију Филиповну за каквог паметног и пристојног човека из друге губерније. (О, како му се сада ужасно подсмевала Настасија Филиповна!) Но сада, опчињен овом појавом, Атанасије Ивановић науми, да по ново експлоатише ову жену. Он одлучи, да Настасију Филиповну пресели у Петроград и окружи раскошном удобношћу. Па ако не испадне за руком ово, онда ће бити друго: моћи ће се похвалити и поносити Настасијом Филиповном у извесном кругу. Атанасије Ивановић је јако ценно своју славу у томе смислу.

Прошло је пет година живота у Петрограду, и за то време разуме се, много што шта се изменило. Атанасије Ивановић бејаше у неутешном положају; најгоре му беше то, што уплашљиви се једном, више никако није могао да се смири и смири. Он се бојао Настасије Филиповне, а није знао ни за што. У почетку му се чинило, да Настасија Филиповна жели да ступи с њиме у брак, али је поносита па чека да јој он то предложи. То би била чудна претензија, с тога Атанасије Ивановић поста мало чудноват: он се мрштио и бацно у тешка размисљања. На велико и (тако је срце човечије!) у неколико непријатно изненађење, дознаде он случајно, да баш и кад би предложио брак, био би одбијен. Дуго време не могаше он то разумети. Објашњавао је: поносом увређене и фантастичне жене, која одбијањем хоће да му покаже своје презирање. Најгоре би као било то, што га је Настасија Филиповна надманила. Њу не може победити ни интерес, чак ни врло велики интерес, а, и ако је примала све могуће удобности, опет је живела умерено, тако, да за ових пет година готово ништа није заштедела. Атанасије Ивановић прихватио се био једног врло лукавог средства, да би разбио своје окове: вештачки отпоче он да је саблажњава, ослањајући се на zgodну помоћ разних, најидеалнијих саблазни; али оличени идеали: кнежеви, хусари, секретари посланства, песници, романијери, па чак и социјалисти, не учинише никаква утецаја на Настасију Филиповну, као да је камена срца, као да су

Виде неку белу прилику како се пови. То је девојка сагиба се да види, ко је то.

Он се трже.

— Лаку ноћ Франц! Лаку ноћ! шапуће она

Њега нешто стеже

Онај човек тамо хоће к њој. Ено тамо једне мердевине, мало у страну.

И на једном он све разумеде, би му јасно пред очима: — још један, дакле, један други поред њега!

Бура тако бесни, као да би кућу са земљом да сравни. А кроз урлик звоне гласи очајничка гнева. Наслагана дрва се срушише с тутњавом...

Тамо код дрвљаника рву се и даве две прилике ћутећи — Пси ударише у лавез. — Девојка узвикну уплашено, и истрча из куће. Отворена врата клопарају.

Никакав самртнички узвик продире кроз маглу; па онда се све умири...

Пси полетеше. Но њихов лавез брзо умукну, јер најбоше на једног човека, који је лежао. Око њега локва крви; чело главе стоји други неки човек.

На једном овај скочи и пусти из руку секиру, за коју ни сам не знашаше како му до руку дође.

Девојка стаде преда њ. Зрак месечев проби се кроз облаке и паде на њих троје. Девојка је у оном што умире, познала баш онога, коме је мало пре рекла лаку ноћ, и паде на њ.

— Франче, Франче!

Оном другом грчи се рука: — готово му дође по ново да зграби секиру па и жену ову да умлати.

У тај мах поче гамама у кући.

Ето их са светилом. — Овај погледа око себе, и од једном разумеде све.

У дивљем скоку као звер, нађе се брзо ван онеке ограде; па онда јурну преко пољане као стрела. Али за њим у скок јурн убиство. Иза себе чује: урличу пси. Магла све гушћа. Јуре пси лајући; њему ти звуци долазе у уво. Олуја их доноси.

Чини му се да је гонилац ту, одма иза њега, ма да је лавез паса све слабији и слабији. — Пред њим се створи шума. Снажним рукама поче да грчи грање испред себе; а влажне границе шуште за њим...

Ноћ.

То је ноћ мрачне тамнице. Убицу су ухватили и спровели у варош. — Једна мала мрачна ћелија, довољно је велика да се у њој може чамовати и тровати. Прозор је врло мали и са тако јаким решеткама окован, да и на самом дану светлост једва слабо допире. А с поља се чује шум и метеж живота. Ту, поред њега јуре кола, гурају се пешаци, јер истражни суд лежи готово у самој средини велике вароши.

Он чује ларму и метеж, чује зврјање кола; а светлост слабо, готово умирући, улази у његову бедну одају.

joj се осећања сасушила и изумрла једном за свагда. Она је живила више усамљено, читала чак, и учила, а волела је и музику. Познанстава је имала мало: она се познавала све с некаквим сиротним чиновницима, са некаквим двома глумицама, неким бабама; веома је волела многобројну породицу једног уваженога учитеља, и у тој породици њу су врло волели и примали са задовољством. Често пута могло се опазити, да јој, у вече, на село долазе пет-шест познатих људи, али више не. Тоцки је долазио врло често и тачно. У последње доба познао се с Настасијом Филиповном и Ђенерал Епанчин. У исто то време, са свим лако и без сваке муке, познао се с њоме и један млад чиновник, по имену Фердиченко, врло неучтив и галантан шаливчина, који је претендовао на веселост и добро поно. Познао се још један млад и чудноват човек, по имену Птиција скроман и углађен, који је пореклом пуки сиромах, али зеленаш. Познао се најпосле и Гаврило Ардолијонић... Завршетак свему беше то, што се Настасија Филиповна прослави необичном славом: за њену лепоту знадоше сви, али ништа даље од тога; нико се ни чим не могаше похвалити, нико не могаше ништа испричати. Така репутација, даље — њено образовање, префињени манири, онтроумље, све то скупа коначно утврди Атанасија Ивановића у његовом плану. Овде се отпочиње моменат, где је и сам Ђенерал Епанчин примио активно и ретко учешће у овој историји.

(Наставиће се).

СИТНИЦЕ

За чудо прерана зрелост показала се, код сина једнога мексика из Брунсвигга, који једва да има две године старости, а већ зна читати тачно немачки и латински, и то како штампана, тако и писана слова, па чита и доста сложене бројеве. Лекарима његовог родног града, који су га проучавали тврде, да се, осем ове преране зрелости, мали Ото ни у чем не разликује од осталих беба својега доба, ни физички нити умно, јер то дете чита све, али не разуме што чита.

„Електрични човек“ је до сада последња америчка ексцентричност. Разуме се, да је то једна аутомат, висок два метра, који креће ногама, рукама и главом, па шта више и уснама, и т. д., као да је у самој ствари жив. Кад пролази кроз улице њујоршке, певајући песме талијанске, и енглеске, он производи, свуда, где год се појави дивљење, које је најлакшавије за његово самољубље — или бар за самољубље његовога проналазача који га из далека прати.

Електрични човек произлази, у правој линији, од парнога човека, кога је створио професор Џорџ Мур. Њега је створио Херик Док се онај Аутомат професора Мура, с муком кретао, брзином (која није била свакад једнака) — од 5, или највише 8 километара

Ухваћен је, и иза тих зидина мораће да проводи дуге дане, многе године. А одатле ће га изнети само мртвог...

А и ако га буду помиловали тада ће бити бедан, малаксао старкеља, слабих руку.

И мисао га одведе у његову широку, далеку, слободну пустињу. Тамо цвркућу шеве, и пландују овце; а опојни мирис мочарне земље гали га и успављује.

Он погледа око себе. —

Узглед, влажне зидине. — Тврда постеља и жалосна храна...

Тешко се спусти на гвоздену постељу мислећи на своју девојку; а дивљи бес му надима прса. Мржња и одвратност се буде у њему и киће га.

Требало је да и девојка с њим заједно испашта...

Како је био распаљен, како се пробио кроз гору! — Просто као да није човек но дивља звер! Па кад је чуо да је она, она коју је он љубио, против њега се и подигла!

Кривица је његова била потврђена тек њеном сведошћом; и ваља да јој је било пријатно, што ће она припомоћи и учинити да га преда целату. Језа га хвата кад на то помисли, како га је она одала.

И за тим годинама, годинама испаштања за његову освету!..

Подиже се и погледа на мали прозор

Тамо на пољу је слобода, живот — овде вечна робија и смрт!

Зграби решетке но оне се и не покренуше.

И сломљен сруши се на земљу. —

За тим с великом муком раздера покривач свој а сави га

власник и уредник: Јан. М. Веселиновић.

у сахату, овај аутомат професора Херика пређе чак 18 километара, за то исто време, рушећи, у свом нагломе ходу све, што је пред њим, као оно какав господин, који се жури негде.

Електрични човек је обучен у свечане хаљине, с белом опервишеном јаком, на ногама носи гвоздену обућу. Дакле, право рећи, то је савршени дентмен. А да би био, у исто време, и савршени Јанки ваља му само да... жваће дуван и да пљује, по застирачу или у пљуваонице, што се налазе у Америци (у Вашингтону, и т. д.) чак и по улицама.

Електрични човек има, с гледишта сличности с обичним човеком, само један једини недостатак: он никада не губи своју равнотежу. Али, то се лако тумачи: никада га нико није видео да је из механе изишао.

ПОШАЛИЦЕ

Искрен пријатељ: Два пријатеља разговарају о црним данима и празним џеповима. Док ће рећи један:

— Сутра морам и кројачу платити. Могу ли на те рачунати?

— Са свим, драги пријатељу, са свим! Ја ћу доћи тачно у време које ми кажеш, да ти помогнем да га... избацимо на поље-

Највећи освајач: На испиту, у вишој женској школи, наставница Опште Историје пита ученицу:

— Кажите ми, који је то јунак што је био највећи освајач свјету времена?

— Дон Жуан — одговори ученица.

Издашан. Два трговца сусрећу се на вратима једне господске куће, у којој се приређује нека хуманитарна забава са добровољним прилозима.

— Што ти, Јово, тако рано одлазиш?

— Тхе... знаш... свршен је концерт, па сад — купе прилоге...

ПРЕДСТАВЕ У НАРОДНОМ ПОЗОРИШТУ

У четвртак, 22 септембра:

ОТЕЛО

МЛЕТАЧКИ ДРАМИН

Трагедија у пет чинова, написао В. Шекспир, превео Н. Н. — Игра 19 особа (16 мушких и 3 женске). Главне су улоге: Отело (г. Љ. Станојевић), Јаго (г. И. Станојевић), Касио (г. М. Петровић), Родерико (г. Барбарих), Барбанцио (г. Д. Јовановић), Дужд (г. Анастасијевић), Дездемона (г. Ђица Нигринова), Емилија (г. Ђица Поповићева) Немо особље: Официри, племићи, гласници, свирачи, мршари и пратња. Догађа се у Млетицима и на острву Кипру. — Режира главни редитељ г. Фијан. („Отело“ је представљан први пут 23 јуна 1881 године, последњи пут 18 децембра 1893; сад се представља 15 ти пут).

лепо, брижљиво. Руке му мало дрхте, али он се напреже силом да остане миран..

И брзо се баца на посао — дроњке привеза један уз други тако да се не могу прекинути...

Кад су у јутру ушли у његову ћелију да га потерају на рад нашли су мртвог.

Обесио се.

Гаврани гракћу изнад усамљене куће на пустињи, а на прозору седи бледа девојка и укоченим погледом посматра далеку равну...

Мртвим очима, погледа она у даљину, у пустињу која се тамо далеко, далеко постепено губи у облацима. —

Данас је овамо дошао глас да се он обесио у тамници..

Она се с ужасом стресе и погледа далеко у мокру и мочарну равну..

А пустиња и даље мирно спава.

Гаврани гракћу... а изнад мочарне равни лењо се ваљају мрачни кишни облаци..

М.